

25
inclusief het
complete verhaal
over ADELE 25

CHAS NEWKEY-BURDEN

ADELE

HAAR LEVEN EN SUCCES

BIOGRAFIE

CHAS NEWKEY-BURDEN

ADELE

HAAR LEVEN EN SUCCES

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Adele*
Oorspronkelijke uitgever: John Blake
Vertaling: Anne Marie Koper
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: PA photos
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

© 2011 by Chas Newkey-Burden/John Blake
© 2016 voor de Nederlandse taal: Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Derde druk 2016

ISBN 978 94 0160 551 9 / NUR 340

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

INLEIDING.....	7
BABY BLUE.....	13
BRITPOP.....	41
HOMETOWN HERO.....	57
19.....	103
EEN AMERIKAANSE DROOM.....	119
DE GOUDEN SLEUTEL.....	149
SOMEONE LIKE US.....	173
DE VELE GEZICHTEN VAN DE ROEM.....	187
PRIJZEN STAPELEN.....	221
SKYFALLER.....	231
25.....	243
HET BESTE VAN ADELE, IN HAAR EIGEN WOORDEN.....	257
APPENDIX.....	261
DISCOGRAFIE.....	265
BRONNEN.....	267
OVER DE AUTEUR.....	269

INLEIDING

Adele werkte elke zondag in het café van haar tante in Haringey, Noord-Londen. Toen ze in haar tienerjaren als serveerster werkte kondigde de krakende radio de countdown van de hitparade aan. Ze probeerde zich voor te stellen hoe het zou zijn om zelf met een liedje in de hitlijst te staan. Tegen de tijd dat ze tweeëntwintig was, zou ze over de hele wereld op 1 staan.

Haar invloed is enorm: toen ze *The Guardian's* Music Power List aanvoerde werd ze de meest invloedrijke persoon in de muziekwereld genoemd. Om dit in perspectief te plaatsen: de machtige Simon Cowell stond op de derde plaats. Adele heeft wereldwijd miljoenen albums verkocht, verscheidene prijzen gewonnen, waaronder Grammy's en een Brit Award, en wordt terecht de koningin van de muziekindustrie genoemd – en dat nog maar drie jaar nadat haar eerste single werd uitgebracht. Ondertussen heeft ze een vermogen van meer dan vijftientig miljoen euro opgebouwd. Vooral de authenticiteit en oprechtheid van haar muziek spreken aan: geen trucjes, maar vol soul. Met sterk autobiografische teksten die eenvoudig maar krachtig zijn en vaak over haar liefdesverdriet gaan, heeft ze bij veel muzikliefhebbers een snaar weten te raken. Als luisteraar heeft Adele een hekel aan luie songteksten. 'Weet je, ik haat – ik vind het zelfs een bele-

diging – letterlijke, gemakkelijke teksten waar geen gedachte achter zit, die alleen maar geschreven zijn omdat het rijmt,’ zegt ze. Hoewel haar hoge standaard haar geen windeieren legt, moet ze er wel een emotionele prijs voor betalen. Denk maar even aan hoe je je kunt voelen door songs als ‘Someone Like You’: kippenvel, rillingen over je rug van herkenning, tranen in je ogen en trillende lippen. Probeer je dan eens voor te stellen hoe emotioneel uitputtend het is om die songs avond na avond uit te voeren tijdens een tour.

‘Het is heel zwaar,’ zegt Adele. Ze heeft manieren ontwikkeld om ermee om te gaan, zoals aan alledaagse dingen denken tijdens het zingen, bijvoorbeeld aan Ikea. Wat ze ervoor terugkrijgt weegt op tegen de uitdagingen van live-uitvoeringen van zulk materiaal. ‘Alles wat ik moeilijk vind, valt helemaal in het niet wanneer ik merk hoe mensen op mijn muziek reageren,’ zegt ze. ‘Ik vind het fantastisch als een vrouw haar man mee naar een concert sleept en hij erbij staat als een flapdrol. Je probeert de hele avond om hem voor je te winnen en aan het eind van de avond geeft hij zijn vrouw een zoen. Dat is geweldig.’

Wat is Adele toch een fascinerend iemand: niet in de laatste plaats vanwege het contrast tussen haar muzikale persoonlijkheid en de persoon die ze in het dagelijkse leven is. Ondanks de hartverscheurende droefheid van haar muziek is Adele in werkelijkheid verrassend vrolijk en tevreden. Haar hese, aanstekelijke lach komt regelmatig terug tijdens haar vrolijke gebabbel. Ze is totaal geen sombere ziel vol zelfmedelijden; mensen die haar hebben ontmoet zeggen vaak dat ze het meest lacht van iedereen. Het maakt haar tot een aantrekke-

INLEIDING

lijke persoon. Toen ze met de moeilijke, soms zenuwslopende tour langs Amerikaanse radio- en televisiestations bezig was, waaraan geen enkele artiest kan ontkomen als hij in de Verenigde Staten wil doorbreken, waren de hotemetoten uit de muziekindustrie zo van haar gecharmeerd dat ze niet alleen haar muziek wilden promoten – ‘Over die beslissing hoefden we niet lang na te denken,’ zegt een van hen – maar ook wat met haar wilden drinken en met haar bevriend wilden raken.

Haar ideeën over van alles, van beroemdheid tot liefde, zijn altijd onderhoudend. Ze vertelde een keer over een mannelijke fan die een verdacht ogend papieren zakdoekje opstuurde. ‘O, je hebt me een gebruikt zakdoekje opgestuurd,’ zei ze over het geschenk. ‘Ik zal zeker contact met je opnemen! Hé, zullen we gaan trouwen en kinderen krijgen?’

Ze staat bekend om haar onbevangenheid. Op de vraag wanneer ze meestal inspiratie krijgt voor een nieuw liedje, antwoordde ze dat dat vaak is als ze ’s ochtends vroeg uit bed moet om naar de wc te gaan. Iemand vroeg haar ook wat ze zou doen als haar partner tegen haar zou zeggen dat ze dik was. ‘Ik zou hem vermoorden,’ antwoordde ze. Toen ze hoorde dat ze de prestigieuze Grammy Award had gewonnen, kwam ze net van de wc. Ze had nog niet eens haar riem vastgemaakt. Het publiek moet vaak om haar grappen op het podium lachen, ook om de vieze moppen. ‘Hoe noem je een blondje dat op haar hoofd staat?’ bijvoorbeeld. ‘Een brunette met slechte adem.’ Gaat dat te ver? Het kan altijd nog een graadje erger. In antwoord op de vraag waarom ze Twitter mijdt, waaraan zo veel andere muzieksterren verslaafd zijn, zei ze: ‘Ik heb geen zin om te schrijven: “O, ik zit op de wc, ik

heb gisteren te heet gegeten.” Dat is gewoon goor.’

Aan de ene kant is ze zelfverzekerd en vastberaden, aan de andere kant is ze ook bescheiden en nuchter. Ze wil liever geen zangeres worden genoemd. ‘Ik zeg altijd dat ik een “zingende dame” ben in plaats van een zangeres,’ zegt ze. ‘Zangeres vind ik een te groot woord. In mijn beleving is een zangeres iemand als Etta James of Carole King of Aretha Franklin.’ Op de vraag wat ze gedaan had als het haar niet gelukt zou zijn om zangeres te worden, zegt ze: ‘Als ik niet zou zingen, zou ik schoonmaakster zijn geworden, ik houd van poetsen.’

Adeles songs documenteren levensechte drama’s en uit het leven gegrepen liefdesperikelen: haar beide albums gaan over pijnlijke scheidingen. Ze zegt dat de liedjes voor haar tweede album *21* voortkomen uit dagboekantekeningen die ze maakte toen ze dronken was. Deze aantekeningen zijn tot haar eigen verbazing uitgroeid tot de soundtrack van onze tijd. Adele dacht altijd dat ze de enige was met dit soort problemen. Toen ze ten overstaan van de hele wereld over haar emoties begon te zingen, ontdekte ze dat miljoenen mensen vergelijkbare gevoelens hadden. Toen ze zich realiseerde dat die miljoenen mensen zich minder alleen voelden door haar songs, was ze blij dat ze er een positieve draai aan had kunnen geven. ‘Het is alsof mijn werk erop zit,’ zegt ze.

Dat kun je wel zeggen. Van haar tweede album zijn meer dan drie miljoen exemplaren verkocht en het album werd tien keer platina. Ze is de eerste levende artiest in bijna vijftig jaar die tegelijkertijd met twee singles in de top 5 en twee albums in de hitlijsten staat. Ze heeft tot dusver in achttien landen op 1 gestaan. Het meisje uit Londen is ontzettend populair

INLEIDING

in Amerika, waar haar album op 1 heeft gestaan, ze heeft opgetreden in *Saturday Night Live*, en in 2009 twee Grammy Awards heeft gewonnen. Ook al hebben de verkoopcijfers een hoge vlucht genomen, ze is met beide benen op de grond blijven staan. Toen ze bijvoorbeeld backstage in een televisiestudio in New York was voor de opnamen van *The Late Show with David Letterman*, merkte iemand op dat ze een vrij kleine kleedkamer had. Adele wilde er niks van weten. ‘Je klaagt niet over je kleedkamer,’ zei ze. Toen ze weer thuis was in Londen wilde ze niets liever dan met haar goede vrienden in het park zitten kletsen en cider drinken.

Zoals we zullen merken wordt ze ontzettend zenuwachtig voor liveoptredens. Maar als ze eenmaal met een microfoon in haar hand op het podium staat, verdwijnt haar angst. ‘Ik voel me tijdens mijn optredens meer op mijn gemak dan wanneer ik op straat loop,’ zegt ze. ‘Ik houd ervan om mensen te entertainen. Het is nogal wat als mensen hun zuurverdiende geld – hoe veel of hoe weinig het ook is – uitgeven om een uur naar mij te komen kijken. Ik denk daar niet licht over.’ Bij haar optredens lijken er bijna geen barrières tussen Adele en haar fans te staan. Ze is waarschijnlijk zo geliefd omdat je weet dat ze, ondanks haar succes en roem, iemand is zoals jij – *someone like you*.

Dit is haar opmerkelijke verhaal.

HOOFDSTUK 1

BABY BLUE

‘Iedereen denkt,’ zegt Adele, ‘dat ik “Chasing Pavements” zingend uit mijn moeders baarmoeder plopte.’ Je moet oppassen met wat je over Adeles jonge jaren zegt. Waag het bijvoorbeeld niet te beweren dat ze een geboren performer is. Ze moet niets hebben van dat soort gepraat. ‘Fuck off, niemand is een geboren performer,’ heeft ze wel eens bits gezegd.

Adele Laurie Blue Adkins kwam eerder huilend dan zingend ter wereld in Londen op 5 mei 1988. De soundtrack van dat jaar bestond uit onder andere ‘When Will I Be Famous’ van Bros, ‘Never Gonna Give You Up’ van Rick Astley en ‘Man in the Mirror’ van Michael Jackson. Het was ook de tijd van de acid-houseparty’s in pakhuizen en tienduizenden mensen die in het Wembley-stadion op en neer sprongen en riepen om de vrijlating van Nelson Mandela. In de komende jaren zullen het Adeles wereldhits zijn die als culturele benchmarks worden gebruikt om de tijd te typeren waarin toekomstige beroemdheden opgroeiden. Mensen zullen er trots op zijn dat ze zijn geboren terwijl ‘Someone Like You’ de ether vulde.

Adeles moeder was achttien toen ze haar dochter kreeg, om precies te zijn achttieneneenhalf, zoals Adele schattig op-

merkt. Adele is Penny's eerste en – tot nog toe – enige kind. Kort voordat Penny moeder werd, werd ze vriendelijk het huis uit gezet door haar eigen vader en moeder, die ervan overtuigd waren dat hun kinderen moesten leren op eigen benen te staan. 'Dat hebben we met alle kinderen gedaan,' zegt Penny's moeder, Doreen. 'Ze moesten hun eigen weg in het leven vinden.' Deze regel gold voor alle kinderen van Doreen en ze is ervan overtuigd dat het werkt. 'Mijn kinderen hebben allemaal een baan. Iedereen in de familie heeft een baan. Geen van hen is er slechter van geworden.' Dit idee van onafhankelijkheid, taatheid en ambitie heeft via Penny ook bij Adele postgevat.

Doreen zegt dat ze niet verbaasd was toen ze hoorde dat Penny zwanger was. Adeles vader Mark Evans en haar moeder gingen uit elkaar toen Adele pas drie jaar was. Daarom was Evans, zoals Adele zegt, niet echt in beeld. We zullen later zien dat de rol van haar vader soms onderwerp van discussie is. Ze beschrijft haar vader als 'een grote kerel uit Wales die op schepen werkt en zo'. Ze vindt het niet erg dat ze geen sterke band met hem heeft. 'Het is prima, het voelt niet alsof ik iets mis,' zegt ze. 'Sommige mensen maken er een probleem van dat ik uit een eenoudergezin kom, maar ik ken zo veel mensen die zijn opgegroeid zonder vader.'

Penny, destijds student aan de kunstacademie, ontmoette Evans in 1987 in een pub in Noord-Londen. Evans beschrijft het als liefde op het eerste gezicht. Ze werden al snel een stel en binnen een paar maanden was Penny zwanger van Adele.

Evans zegt dat de zwangerschap niet was gepland, maar ze besloten het beste van de situatie te maken. Hij zegt dat hij

zijn vriendin in die tijd een aanzoek heeft gedaan. ‘Ik wist dat ik de rest van mijn leven bij Penny wilde blijven. Dus heb ik haar ten huwelijk gevraagd,’ zegt hij. ‘Ze heeft me afgewezen, ze bleef volhouden dat we te jong waren om te trouwen.’ Hoewel hij en Penny uit elkaar gingen toen Adele nog heel jong was, claimt hij voor een deel verantwoordelijk te zijn voor de muzieksmaak van zijn dochter. ‘Ik lag ’s avonds met Adele in mijn armen op de bank naar mijn favoriete muziek te luisteren: Ella Fitzgerald, Louis Armstrong, Bob Dylan en Nina Simone,’ zegt hij. ‘Nachtenlang draaide ik die platen. Ik ben ervan overtuigd dat dat Adele muzikaal heeft gevormd.’ Hij voegt eraan toe dat zijn muzieksmaak en voorliefde voor blues ook een deel van haar naam hebben bepaald. ‘De muziek waarvan ik hield – en waarvan ik nog steeds houd – bracht me op het idee van een van haar voornamen, Blue. Ik denk altijd aan Adele als Blue.’

Vader en dochter hebben ook goede tijden gekend. Op een oude foto houdt Evans trots zijn dochter omhoog, die een roze kruippakje en rode schoentjes draagt. Ze lijkt gefascineerd door de camera. Tegenwoordig is de camera vooral geïnteresseerd in haar.

Nadat Evans wegging bij Penny, verhuisde hij terug naar zijn geboortegrond in Wales. Daar trad hij in het familiebedrijf en hielp zijn vader, die de pacht had verkregen van een café in het pretpark op Barry Island. De populaire comedyserie *Gavin & Stacey* van de BBC speelt zich ook hier af. ‘Ik herinner me dat ze kwam logeren in de zomer na haar vierde verjaardag en een klein gitaartje bij zich had, dat ze had gekocht in een tweedehandswinkel,’ zegt hij. ‘Ze zei dat

ze zichzelf gitaar leerde spelen door naar bluesnummers te luisteren en vervolgens hetzelfde geluid probeerde te produceren.’

Elke keer dat hij Adele zag viel hem op dat haar muzikale ontwikkeling enorm was vooruitgegaan. ‘Binnen een paar jaar begon ze mee te zingen en ik herinner me nog dat ik dacht toen ze zeven was: mijn god, Adele is echt goed. Ooit wordt ze een grote ster.’ Een vriend van hem die als muziekproducer werkte, was ook onder de indruk van Adeles zangkwaliteiten toen hij haar als kind hoorde zingen. Hij vond dat haar stem een mooie kleur en een groot bereik had. Hij moedigde haar aan om zichzelf op te nemen terwijl ze ‘Heart of Glass’ van Blondie zong. Naast haar muzikale vaardigheden oefende Adele ook met schrijven: ze begon al met het schrijven van gedichten toen ze net peuter af was.

De familie van Evans was wel geschokt toen ze over de zwangerschap hoorden. Maar ze beloofden om te helpen bij de opvoeding van het kind ondanks de beëindiging van de relatie. Penny en Adele brachten vaak weekenden door in het huis van zijn ouders in Penarth, vlak bij Cardiff. Soms, zegt Evans, trokken ze met de caravan langs de kust van Wales tijdens Adeles zomervakanties. Vooral haar opa van vaderskant deed erg zijn best om te helpen bij de opvoeding van Adele. ‘Hij was echt dol op mijn moeder en omdat mijn vader geen plaats meer had in haar leven behandelden ze haar als hun eigen dochter,’ zegt Adele, terwijl ze aan die mooie tijden terugdenkt.

‘Ik denk dat mijn vader het belangrijkste rolmodel voor Adele was,’ zegt Evans. Dat gevoel was wederzijds: John was

idolaat van Adele, zijn eerste kleinkind. ‘Ze brachten veel tijd met zijn tweetjes door. Adele logeerde het grootste gedeelte van de zomer bij mijn ouders en meestal speelde en praatte mijn vader met haar en liet hij haar de bezienswaardigheden zien.’ Met als gevolg dat ze haar opa op een voetstuk plaatste.

‘Ik zag hem als de jesusfiguur in mijn leven,’ zegt ze. Interessant is dat ook Amy Winehouse – die naar dezelfde school ging als Adele en een grote invloed op haar muziek heeft gehad – zich erg aangetrokken voelde tot een van haar grootouders. In dit geval haar oma Cynthia; er wordt gezegd dat haar dood een van de oorzaken is geweest van de neerwaartse spiraal waarin Winehouse na 2006 terechtkwam.

Adele weidt graag uit over de offers die Penny voor haar heeft gebracht. ‘Ze raakte zwanger van mij toen ze eigenlijk naar de universiteit wilde, maar in plaats daarvan koos ze voor mij,’ zegt Adele. ‘Ze heeft me daar nooit, maar dan ook nooit aan herinnerd. Maar ik zal het nooit vergeten.’ Haar moeder heeft een creatieve kant, die Adele omschrijft als artistiekerig. Ze werkt aan verschillende projecten in allerlei disciplines, onder andere als kunstenaar, meubelmaker, activiteitenbegeleider voor volwassenen met een beperking en als masseur. Adele en haar moeder zijn altijd heel close geweest. ‘We zijn maatjes,’ zegt Adele. ‘Ze is de liefde van mijn leven.’ Een van de redenen waarom ze zo dol is op haar moeder is dat Penny een prettige kijk op het leven heeft. Uit de beschrijving van haar dochter komt ze absoluut niet over als een *pushy* moeder, zoals je vaak ziet bij artiesten die op jonge leeftijd doorbreken. ‘Ze maakt zich geen zorgen om kleine dingen. Ze laat nooit haar teleurstelling blijken, ook niet als

ze waarschijnlijk wel teleurgesteld is. Je kent dat oudergedoe wel: “Ik ben niet boos; ik ben teleurgesteld.” Dodelijk. Zo is ze helemaal niet. Ze is eerlijk en open en ze steunt me heel erg.’

Adele groeide op met Penny’s nieuwe partner als stiefvader en ze raakte snel aan hem gehecht. Ze heeft aan vaderskant ook een halfbroer, die Cameron heet. De halfbroer en halfzus beschouwen elkaar als volle bloedverwanten. ‘Hij ziet eruit alsof hij mijn tweelingbroer is,’ zegt Adele. ‘We zien er hetzelfde uit, hetzelfde haar en zo.’ Tot op de dag van vandaag hebben ze veel dingen met elkaar gemeen. ‘Het is bizar om in een heel andere stad op te groeien, maar dat het lijkt alsof je elke dag van je leven samen bent geweest als je elkaar weer ziet,’ zegt Adele. ‘Ik begin hem meteen te pesten. Hij zegt gelijk: “Fuck off”. Het is verbijsterend, direct. Hij is geweldig. Hij is heel verlegen, dat is het enige verschil.’ Ondanks de afwezigheid van haar vader heeft ze zich nooit geïsoleerd gevoeld. Dat komt deels doordat haar moeder uit een grote familie komt. ‘Ik heb alleen al aan mijn moeders kant drieëndertig familieleden,’ zegt ze. Ze is een van de veertien kleinkinderen op wie haar oma zich kan beroemen.

Veel van haar familieleden zijn van het mannelijke geslacht, dus ze had geen gebrek aan surrogaatvaders. ‘We zijn allemaal lekker dwars,’ voegt ze eraan toe. Die familietrek komt vaak tot uiting in haar interviews en haar praatjes tijdens optredens. Ze gaat graag bij haar neven en nichten op bezoek, van wie velen in de buurt wonen. In hun gezelschap heeft ze ervaren hoe het is om deel uit te maken van een grote familie, met alle voors en tegens die daarbij horen. Maar wanneer ze

weer thuis was, kon ze weer genieten van de voordelen van in feite enig kind zijn. Het was vreemd genoeg een prettige situatie voor haar. 'Als ik naar hen toe ging maakte ik altijd ruzie en vond ik het vervelend om dingen te delen, thuis had ik mijn opgeruimde kamer en mijn niet-kapotte speelgoed en geen ruzie over mijn barbie,' zegt ze. 'Het was het beste van twee werelden voor mij.' Ze vond het zeker niet erg om enig kind te zijn. Waarmee ze ook bezig was, ze was het gelukkigste als ze alles onder controle had. 'Als ik een kasteel van lego wilde bouwen, wilde ik het liever zelf doen,' zegt ze.

Ze heeft nog steeds de behoefte om zelf de touwtjes in handen te hebben wanneer ze aan de slag gaat met het schrijven van liedjes. Terugkijkend op haar leven tot nu toe heeft ze zich zelfs af en toe afgevraagd of haar enig kind zijn heeft bijgedragen aan haar schrijftalent. Als iemand die zelden een boek leest vraagt ze zich af waarom ze zo goed kan schrijven. 'Ik weet niet of het komt doordat ik enig kind was, maar ik was nooit goed in het praten over mijn gevoelens,' zegt ze. 'Vanaf mijn vijfde schreef ik een briefje om me te verontschuldigen, als ik te horen had gekregen dat ik met anderen moest delen, mijn kamer niet had opgeruimd of mijn moeder had tegengesproken.' Ze ontdekte dat ze zich een stuk beter schrijvend kon uitdrukken. Veel van de liedjes die ze sindsdien heeft geschreven kunnen in feite gezien worden als brieven over liefde en ontgoocheling die op muziek zijn gezet. Haar eerste hit werd geschreven onder dezelfde omstandigheden als tijdens haar kinderjaren: kort na een ruzie met haar moeder.

Aanvankelijk gingen haar toekomstdromen helemaal niet over een muzikale carrière. In plaats daarvan droomde ze

ervan om modejournaliste of hartchirurg te worden. Haar journalistieke ambities herinneren aan die van Amy Winehouse, die voor een bureau voor shownieuws werkte voordat ze overvallen werd door muzikale roem. Haar ambities in de medische hoek zouden geen verrassing moeten zijn voor astrologen: ze is geboren onder het sterrenbeeld van de Stier. De Stier wordt beschouwd als een van de meest uitgesproken sterrenbeelden en een echte Stier wordt gezien als een kalm en consequent persoon, die bijna nooit gestrest of boos door het leven gaat. Als Adele zo in elkaar had gezeten, dan zouden haar leven en emoties popliedjes zonder drama hebben opgeleverd, in tegenstelling tot de hartverscheurende onderwerpen waarover ze heeft geschreven. Het zijn juist haar emotionele persoonlijkheid en haar bewogen leven die haar muziek en image zo interessant maken. Stieren worden ook als koppig gezien en hier hebben we een karaktertrek die we gemakkelijker in onze heldin herkennen. Het sterrenbeeld staat ook voor eerlijkheid, wat klopt met het directe en openhartige karakter van Adele. In interviews doet ze vaak controversiële uitspraken, die haar soms in de problemen brengen, en ze staat natuurlijk bekend om de grappen die ze op het podium maakt.

De buurt waarin Adele opgroeide ligt ruim tien kilometer ten noorden van het centrum van Londen, in het district Haringey. Tottenham is een multiculturele wijk; onderzoekers van University College London hebben de zuidkant ervan uitgeroepen tot het gebied met de grootste etnische diversiteit van Groot-Brittannië. Er wonen meer dan 113 verschillende

nationaliteiten en er worden meer dan 193 verschillende talen gesproken. Ze werd dus omgeven door een rijke – bijna onstuimige – mengelmoes van beelden en geluiden.

In 2010 had Tottenham de hoogste werkloosheidscijfers van de hoofdstad en de op zeven na hoogste van Engeland. Er zijn vaak spanningen tussen de politie en delen van de bevolking. Deze spanningen kwamen tot uitbarsting in de rellen die uitbraken in de woonwijk Broadwater Farm in 1985. De problemen werden aangewakkerd toen een Afro-Caribische vrouw, Cynthia Jarrett, overleed tijdens een huiszoeking. De dag erna braken er gevechten uit tussen de politie en de lokale jongeren. Dit was de eerste keer dat er in Engeland werd geschoten door relschoppers. Toen het geweld escaleerde werd een politieman, Keith Blakelock, doodgestoken. Het was onduidelijk wie hem had vermoord en de drie mannen die hiervoor werden veroordeeld, werden later in hoger beroep vrijgesproken. In augustus 2011 werd het weer onrustig in Tottenham, toen de dood van Mark Duggan tijdens een politieoptreden tot rellen en plunderingen leidde, die zich vanuit Tottenham over heel Engeland verspreidden.

Adele is supporter van het plaatselijke voetbalteam, Tottenham Hotspur, en ze benadrukt dat ze niet een of andere celebrity is die haar bekendheid wil vergroten door een dubieuze voetbalclub te steunen. 'Ik ben een echte Spurs-fan,' zegt ze. Ze is aardig op weg om de beroemdste inwoner van Tottenham aller tijden te worden en daar is ze eigenlijk best tevreden over. 'Ik ben een geboren en getogen Tottenham-meisje,' zegt ze trots. Andere uit Tottenham afkomstige mensen die succes en plezier in de muziekindustrie hebben, zijn rapper en

producer Rebel MC, Dave Clark van The Dave Clark Five (een band uit de jaren zestig) en popzanger Lemar.

Een van de eerste zangeressen die Adele bewonderde was Gabrielle, voluit Louisa Gabrielle Bobb. Ze werd een paar kilometer verderop geboren in Hackney, en werd ontdekt door een demo waarop ze de hit 'Fast Car' van Tracy Chapman zong. Nadat ze een platencontract had getekend werd ze al snel een succesvol artiest en, dankzij haar opmerkelijke ooglapje, een popicoon. Haar debuutsingle 'Dreams' stond in de hoogste regionen van de hitparade toen Adele vijf was en werd al snel de favoriet van het jonge meisje uit Tottenham. Op deze leeftijd was Adele al gefascineerd door muziek en ze was vooral geobsedeerd door stemmen. Het viel haar op aan hoeveel verschillende emoties de menselijke stem uitdrukking kan geven bij het zingen: 'Ik luisterde naar hoe de toon kon veranderen van boos naar blij, vrolijk of verdrietig.' Ze was een vroegwijze muzikkliefhebber: van jongs af aan begreep ze zowel de emotionele als de rationele kant van muziek.

Ze was een mooi kind: op een met Kerstmis genomen foto van haar als ze vier is, staat ze als een netjes aangekleed meisje met halflang blond haar en een lieve, beetje zenuwachtige blik in haar ogen.

Thuis stond er altijd muziek op, ook nadat haar vader was weggegaan. Adele groeide op met als achtergrond een hipper, afwisselender en toepasselijker soundtrack dan wanneer ze een oudere moeder had gehad. Penny was tot ver in de twintig net zo fanatiek bezig met muziek als een gemiddelde tiener. 10,000 Maniacs, The Cure en Jeff Buckley behoorden

tot haar favorieten, thuis draaide Penny hun muziek dag en nacht. Toen Adele nog maar drie was, nam haar moeder haar zelfs mee naar haar eerste concert. Ze gingen naar The Cure in Finsbury Park. Adele zou later het nummer 'Lovesong' van The Cure opnemen als cover. Op vrijdagavond liet Penny haar dochter ook laat opblijven om naar *Later* te kijken, het BBC-programma met livemuziek dat wordt gepresenteerd door de baron van de boogiewoogiepianisten zelf, Jools Holland. Elke week werden Adeles muzikale kennis en smaak groter. Spoedig zou ze onder andere Destiny's Child, Lauryn Hill en Mary J. Blige toevoegen aan de lijst van artiesten die ze volgde.

Het was geen wonder dat Adele al snel van muziek ging houden, niet alleen op een emotionele maar ook op een rationele manier. Het was een weloverwogen liefde. 'Het klinkt misschien klef, maar ik woonde in Tottenham, was nog nooit buiten Engeland geweest, en ik had het gevoel dat ik over de hele wereld kon reizen en een ander achtjarig meisje kon tegenkomen en dan een onderwerp zou hebben om over te praten,' zegt ze. 'Ik merkte dat muziek mensen met elkaar verbond en ik hield van dat gevoel en putte er veel troost uit. Het gaf me zelfs een euforisch gevoel.' Ze kwam er ook achter dat muziek haar precies het tegenovergestelde kon laten voelen. De eerste song waarbij ze moest huilen was 'Troy' van Sinéad O'Connor. Dat was een van de favoriete nummers van haar moeder. Adele hilde toen ze het voor het eerst hoorde en was geschokt door de mate waarin ze erdoor werd geroerd. Het nummer is bijna tot aan de climax kaal geproduceerd, maar O'Connors krachtige en emotionele uitvoering raakt je ziel als je ernaar luistert. Wat dat betreft is het passend dat

Adele op een dag zelf dat soort muziek zou gaan maken. Toen ze voor de eerste keer 'Troy' hoorde, kon ze nog niet weten dat haar eigen muziek vergelijkbaar heftige emoties bij haar fans zou oproepen. Op een dag zou ze miljoenen mensen die haar zagen zingen tijdens de Brit Awards laten snotten door de ongepolijste kracht van haar teksten en uitvoering.

Maar het was niet genoeg voor Adele om alleen maar naar popliedjes te blijven luisteren. Ze begon mee te zingen, vooral met Gabrielles 'Dreams'. Natuurlijk was ze niet het enige kind dat dat deed, maar ook toen was het al duidelijk dat Adele een goede stem had. Toen Penny haar dochter hoorde zingen, viel haar op dat haar stem echt iets bijzonders had. De meeste ouders zouden een kind van haar leeftijd naar bed sturen als ze vrienden te eten kregen, maar Penny was zo trots op Adele dat ze graag haar al indrukwekkende muzikale talent wilde laten zien. Soms organiseerde ze voor gasten een intiem optreden van haar dochter. Meer dan eens zette ze haar vijfjarige op de eettafel en liet haar liedjes zoals 'Dreams' zingen. Adele wist hoe trots haar moeder op haar was. 'Ze vond me gewoon geweldig,' zegt ze. Er waren ook andere huisconcerten, in Adeles slaapkamer. Hier blijkt de creatieve kant van Penny. 'Mijn moeder is best creatief; ze zette een stel lampen bij elkaar en bundelde ze tot één groot spotlight,' zegt Adele. Penny's vrienden propten zich in haar kamer en gingen op het bed zitten om naar de indrukwekkende stem van het jonge meisje te luisteren. Geen wonder dat Penny zo trots was. Later zong Adele ook liedjes van de Spice Girls bij die gelegenheden. Vanaf hun eerste hit was de Britse meidengroep een grote favoriet en moest ze lachen om hun teksten. 'De

teksten zaten vol seksuele toespelingen, ik vond het geweldig,' vertelde ze aan het tijdschrift Q.

Adele komt openlijk uit voor haar liefde voor de Spice Girls. Ze is trots op het feit dat ze een fan is van de girlpowergroep. 'Ik weet dat veel mensen ze niet cool vinden, maar ik heb me nooit geschaamd voor het feit dat ik van de Spice Girls houd, want ze hebben me gemaakt tot wie ik ben,' zegt ze. 'Ik meen het bloedserieus. Ik begon me met muziek bezig te houden toen ze op het hoogtepunt van hun roem waren.' Aanvankelijk was Geri haar favoriete Spice Girl, maar nadat het roodharige brutaaltje de band had verlaten richtte Adele haar aandacht op Mel B. 'Toen ik klein was, was ik van plan om verkleed als Geri naar hun optreden te gaan, maar net daarvoor ging ze weg,' zei ze tegen *Now*. 'Toen moest ik gaan als Mel B en ik was nooit zo sportief. Ik heb het Geri nooit vergeven. Geri was mijn favoriete Spice Girl, maar ze heeft mijn hart gebroken en nu ben ik een Scary Spice Girl.' Het feit dat de persoonlijkheid van haar favoriete bandlid zo belangrijk voor haar was zegt veel over hoe dol Adele was op de populaire meidengroep uit de jaren negentig.

Ze is echter niet altijd even trots geweest op haar fascinatie met de Spice Girls. 'Ik was een echt indiemeisje,' zei ze tegen de zondagskrant *The Observer*. 'Maar thuis luisterde ik stiekem naar Celine Dion.' Toen ze ouder was, woonde ze een van de reünieconcerten van de Spice Girls bij en het voelde als een soort herbeleving van haar kinderjaren. 'Ik vond het fantastisch! Toen ik ze zag, voelde ik me weer een klein meisje.' Ze ging ook naar een reünieconcert van een andere popband uit haar jeugd, de boyband East 17. 'Ik was weg van

ze,' zei ze. Andere artiesten die ze heeft genoemd als invloeden tijdens haar tienerjaren zijn onder andere de Pussycat Dolls en Britney Spears.

Al van jongs af aan luisterde Adele niet alleen naar zulke zangeressen, maar probeerde ze hen ook na te doen. Niet met een borstel voor de spiegel playbacken zoals andere tienermeisjes deden; Adele zong echt en vond een gewillig publiek voor haar eerste optredens.

Penny had het niet breed, maar ze gaf haar dochter veel emotionele steun en ze moedigde haar aan. 'Ik was zo'n kind dat het ene moment zegt dat ze balletdanseres wil worden en het andere moment saxofoonspeler of toch liever weervrouw,' zegt Adele. 'En mijn moeder bracht me naar alle lessen. Ze zei altijd: "Doe wat je wilt doen. Als jij gelukkig bent, ben ik ook gelukkig."' Toen Adele haar moeder om een met pailletten versierd ooglapje vroeg zoals haar idool Gabrielle droeg, willigde Penny het verzoek liefdevol in. Het accessoire was snel uit de gratie bij het meisje. De dag nadat Adele het ooglapje had gekregen werd ze ermee gepest op school en wierp ze het meteen aan de kant. In een aantal interviews beweert Adele dat ze het slechts met tegenzin had gedragen op verzoek van Penny.

Er was de gebruikelijke en volstrekt normale frictie tussen moeder en dochter tijdens Adeles jeugd. Hoewel ze altijd een sterke en nauwe band met elkaar hadden, waren er momenten dat Adele behoefte had om tegen haar moeder te rebelleren. Ze zette zich onder andere af tegen de muzieksmaak van haar moeder. 'Ook al was ik pas tien of elf, ik wist dat mijn moeder een goede smaak had. Ik wilde het alleen niet toegeven,' bekenet ze. 'Nu zijn het mijn favoriete artiesten.'